

[Fuglsang.]

medens jeg sammen med delegationen kunne bevidne, at det drejede sig om 1 500 ubevæbnede.

Jeg vil opfordre til, at man støtter udviklingen af de demokratiske kræfter og et frit demokratisk Tyskland.

Til slut vil jeg sige, at vi bør have en ganske klar stillingtagen til brintbombspørgsmålet. Vi ser den stilling, det japanske socialdemokrati har taget, vi ved, hvordan det svenske socialdemokrati klart har udtalt sig, vi kender Sveriges stilling. Også vi må i erkendelse af, at brintbombekrig betyder menneskehedens og civilisationens undergang, tage en ganske anderledes klar stilling, end man hidtil har gjort.

Søren Olesen: I udenrigspolitikken synes viljen til forståelse og hensyntagen ofte at stå i omvendt forhold til landenes størrelse og magt. Når de mindre lande som en nødvendig dyd måske viser større forhandlingsvilje, må det imidlertid hilses med glæde som et middel til afspænding og afværgelse af konflikter. Noget af det, der interesserer mig og mit parti mest i udenrigsministerens redegørelse, er derfor omtalen af de fællespolitiske rådslagninger på NATO-mødet den 23. april og den resolution, man vedtog. En enkelt stat, særlig en stormagt, kan ved en uklog egonationalistisk politik berede internationalt samarbejde og samhandel meget store vanskeligheder til skade for alle andre stater og udsætte dem alle for krigsfare. Jeg vil derfor takke den højtærede udenrigsminister for, at han på Danmarks vegne har støttet vedtagelsen af denne resolution, og jeg forstår, at ministeren gerne ser den modtaget med mere tillid end den, man ellers modtager slige resolutioner med.

Det må altså være ministerens indtryk, at der også hos stormagterne er en ærlig vilje til at lytte til de andre landes synspunkter. Den ret almindelige mistillid til diplomater og udenrigsministre bunder jo i, at der foregår ting bag de lukkede døre, som man ikke får besked om. Jeg har nu altid ment, at det var vanskeligt for en ærlig mand at være udenrigsminister, fordi der skal dækkes over forhandlinger og hensigter med pæne ord, og det er heller ikke ukendt, at sandheden bliver dementeret. Skal der skabes mere til-

lid, må man derfor bort fra hemmelighedskræmmeriet og over til mere åbne forhandlinger. Nu er det ikke min hensigt at presse ministeren for hemmeligheder, som man måske slet ikke har ret mange af, men jeg vil gerne spørge: Har Danmark gennem vore repræsentanter klart peget på, at det er en nødvendig og uafviselig følge af Atlantpagten, at de enkelte deltagere ikke fører separat udenrigspolitik, som kan bringe de øvrige deltagende lande i fare og vanskeligheder på handelens og erhvervslivets område?

Har man f. eks. overfor USA peget på, at hindringen for afsætning af europæiske varer nedbryder den goodwill, som Amerika har nydt i Vesteuropa? Jeg ser i dag i „Berlingske Tidende“, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen på sin rejse i Amerika har udtalt, at vi må nå frem til en fri bevægelighed for mennesker og varer. Nu er det specielt udtalt med henblik på forholdet mellem Europa og Amerika, men jeg går ud fra, at det selvfølgelig også gælder mellem de europæiske lande, og det er glædeligt, at den tidligere finansminister, som også har beskæftiget sig meget med udenrigspolitik, er nået til den erkendelse og har haft et sådant udbytte af sin rejse. Vi andre kan tilslutte os det og er kommet til samme resultat, selvom vi ikke har haft lejlighed til at komme så vidt omkring.

Man kan heller ikke sige, at det tjener det store og frie Amerika til ære, at en mand som senator McCarthy udøver den virksomhed, som han gør. Det er naturligvis ikke noget, som andre lande kan blande sig i, men man kan dog på venskabelig måde gøre opmærksom på, at det ikke skaber nogen særlig sympati her i Vesteuropa, i hvert fald ikke i Danmark, og at det ikke helt er i overensstemmelse med den ytringsfrihed, som Atlantpagtlandene er enige om at ville have indenfor deres områder.

Atlantpagten er vi ikke enige om i mit parti, og det er man vel heller ikke i de andre partier, men vi kan alle være enige om, at når den nu er en kendsgerning, kan der kun være tale om en foranstaltning til sikring af og forsvar for freden. Ja, det er vort ønske; hvis den kan bidrage til at undgå krigen og hjælpe til afspænding, så er det det, som må være den egentlige hensigt,